Enderrock | Andreu Juanola | Actualitzat el 28/05/2021 a les 00:03

Josep Montero: «Hi ha parts de ?Bye Bye' que vaig escriure ebri, perquè mola crear en diferents estats»

El periodista i presentador de ?La sotana', Andreu Juanola, conversa amb Josep Montero, vocalista i ideòleg del grup Oques Grasses



Oques Grasses | Michal Novak

M'han convocat a un poble petitíssim d'Osona on s'arriba a través d'una carretera vertiginosa. En molts trams has de posar primera i resar perquè el conductor del cotxe del davant no s'hagi tret fa poc el carnet de conduir. Muntanyola és d'aquells llocs on sembla que no hi passi mai res. Totes les cases tenen jardins preciosos. És un altre món. Penso que tant de bo hagués passat la pandèmia aquí, és com estar de vacances.

He vingut per parlar amb el líder d'**Oques Grasses**, Josep Montero, del seu cinquè disc, *A tope amb la vida* (Halley Records, 2021). No soc gaire fan del grup i he vingut amb ganes que em caigui malament per tenir una conversa més ?canalleta', però ràpidament veig que serà amic meu. No tenim res en comú però és una persona amb encant que es fa escoltar, tot i que em rep amb la samarreta bruta de tallar la gespa i uns pantalons de xandall horribles. Fem l'entrevista mentre menja per dinar una hamburguesa amb ceba i dues torrades.

He vist un clip en què us disfresseu de iaia. Vejam si em pots explicar per què i de qui és aquesta idea, *a priori* discutible...
Vaig ser jo mateix qui es va il·luminar amb la idea de disfressar-nos de iaia. És un escenari que em vaig muntar dins el cap de com podria ser el final del grup. Vaig visualitzar que passats els anys havíem guanyat molts diners, ens havia anat superbé i estàvem obsessionats amb la pasta perquè ens l'havíem gastada tota i només ens quedava una oca d'or, que és la que surt al videoclip del tema "Bye Bye". Tenia ganes de plasmar la idea que els diners fan que ens matem i que l'amor fa que visquem.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=-2SxzSAwabM
Sempre és lleig posar etiquetes, però et podríem definir com a 'hippy' de comarques?
No en tinc ni idea, perquè no sé què soc. Una part meva és bastant *hippy*, però també tinc una altra part bastant punk i en algunes coses també soc una mica *pijo*.

Amb quines coses ets una mica 'pijo'?
Les galetes Príncipe no em mola que no siguin les autèntiques, perquè si són una imitació m'acabo ratllant. D'aquesta marca me'n puc menjar un paquet sencer a la nit quan vaig una mica fumat.

Sempre t'has considerat un 'hippy' o has tingut èpoques de tot?
Sempre he estat una mica *hippy*, però abans me n'adonava menys, perquè estava treballant durant vuit hores al dia d'electricista i tampoc no tenia gaire marge per saber que el que realment necessitava era viure una mica més tranquil.

En una balança, què pesa més a la teva vida ara mateix: la felicitat o la validació dels altres?
Les dues coses és important tenir-les en compte, però ara cada vegada pesa més ser feliç i que em faci feliç el que faig, perquè si no, tot plegat, perd el sentit. Encara que et diguin que ets l'hòstia, si a tu no t'omple, et sents una mica capullo perquè no valores que la gent et feliciti i tampoc acabes d'estar satisfet amb res.

Com gestiona la fama un noi d'Osona? A banda dels fans que són importants però de vegades poden arribar a ser pesats, quins avantatges té ser famós?
Malament! La fama en general penso que no és sana. Els animals no estem fets perquè hi hagi 10.000 persones que ens estiguin esperant en un lloc, ni per tenir aquesta gran pressió o per estar fent coses parant-nos a pensar aviam si agradaran als altres animals. El lleó no caça un cérvol perquè l'aplaudeixin els altres lleons; si sabés que hi ha 10.000 lleons mirant com caça el cérvol segur que no el caçaria. I pel que fa als avantatges que té ser famós a Catalunya, en el meu cas valoro tota l'energia, temps i amor que dedico a la feina que faig.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=QpR5f9bpB5s
Tens por de no complir amb les expectatives? Hi ha més pressió per parir un disc havent-ho petat tant amb l'anterior?
M'esforço per no tenir aquesta por, però complir les expectatives del públic em motiva. Em fa donar tot el que tinc i intento convertir la pressió en una motivació a l'hora de posar-hi moltes hores i esprémer-me al màxim el cervell, tot i que no sé fins a quin punt és sa. No passaria res si aquest àlbum no supera l'anterior, però el fet és que ara estem en un altre punt, i comença a haver gent que ens critica i això em posa de molt mala llet. L'altre dia vaig llegir un comentari a YouTube d'un paio que deia "la cançó ?Bye Bye' és un plagi de **Stromae**", i em van venir unes ganes de dir-li que en realitat és un cantant que no fa música llatina, que si tenia ganes de fer-se l'entès es busqués un altre lloc però que aquí s'havia embolicat una mica.

A la cançó "Elefants", cantes: ?Si el cor diu que vol jugar-s'ho tot, qui soc jo per dir-li que no'. Quan el cor t'ha dit que vol jugar-s'ho tot, què has fet?
M'ha passat molts cops. I sovint dubto si fer-li cas però al final no ho puc evitar. A vegades tinc por, tampoc soc tan salvatge, però van passant els dies i em llevo estrany i capficat. Quan després surto a fora i em miro els arbres una estona, m'acabo adonant del motiu pel qual em

sentia d'aquella manera. La majoria de dies és perquè sentia que havia de fer alguna cosa i encara ho tenia pendent.

EL REFERENT DE RICKY MARTIN
El primer senzill, "Bye Bye", fa una claríssima referència al cantant Ricky Martin. És un referent important per a tu?
Ricky Martin em va marcar molt. Als 12 anys tenia totes les seves cançons en cintes de casset, i també em gravava **Chayanne** i **Cher**... Quan escolto aquells temes em venen uns records molt macos, en aquell moment era l'hòstia. A les festes de final de curs de sisè de primària arribava jo amb ?Un pasito pa'lante María' de **Ricky Martin**, "Torero" de **Chayanne**, "Barbie Girl" d'**Aqua**, **David Civera**... i tota aquesta moguda m'ha quedat. La tradició llatina és molt pura, té un rotllo tan guapo que només has de transformar-lo una mica, donar-li un so i és l'hòstia.

Els catalans podem ser llatins?
Ho tenim fotut. Per sort som més a prop de l'Àfrica que no pas els suecs i això ens permet tenir una mica més de sang calenta, perquè els africans, com els llatins, en tenen molta. Per aquest fet nosaltres tenim la possibilitat de tenir-ne més, però dins l'Estat espanyol som els que menys.

Si haguessis de treure una cançó d'aquest últim disc, quina seria i per què?
Amb l'esforç que m'han costat totes no en trauria cap. Si aquesta condició me la imposés la discogràfica canviaria de segell.

Deixem el segell tranquil si no em vols dir quina cançó eliminaries, però quina no tocaries en directe del repertori de deu cançons que formen l'últim àlbum?
La que agradés menys. Ara mateix no et puc dir quina perquè em sorprenc amb cada disc que gravem. Per exemple, de *Fans del sol* (Halley Records, 2019), la cançó "Cresta" és la que té menys reproduccions però en directe era l'hòstia. Els concerts són molt diferents del disc. Per posar un exemple, "Inevitable" es va escoltar molt i a l'hora de tocar-la en directe tenia una resposta discreta. En canvi "Cresta" o "John Brown", que no són tan escoltades, en directe ho van petar.

En aquest nou disc hi ha col·laboracions diverses, però hi són totes les que volies?
No, **Rosalia** és una col·laboració que fa temps que m'agradaria però ens va quedar pendent. Hi tenia contacte just abans que explotés com a estrella. Vaig ser molt fan del disc *Los Ángeles* (Universal, 2016) i vaig estar parlant amb ella. Li vaig enviar alguns temes i em deia que li agradaven molt, que en podríem parlar més endavant, però quan vaig veure la magnitud que agafava vaig pensar que no calia ni proposar-l'hi. Potser algun dia tinc la possibilitat de tornar a parlar amb ella però per a aquest disc no li ho he demanat.

Amb quin artista o grup català no col·laboraries mai? [S'ho pensa molt, crec que li venen molts grups al cap, però en una finta de persona que ja ha fet moltes entrevistes deixa anar una frase comodí que li permetrà quedar bé amb tothom].
No col·laboraria mai amb aquells artistes que posin l'èxit per davant de l'art.

Hi ha molts estils de música i és difícil encasellar-vos en un. Quins podem trobar al nou disc i quin us defineix millor?
L'estil musical que ens defineix millor és **Oques Grasses**. És una penya de músics que la majoria ha estudiat i hi ha un *tio* que canta i fa lletres que menja floretes i que té moltes ganes de provar moltes coses i els altres les saben fer totes. A mi això m'ha donat una llibertat flipant, i la resta també són gent superoberta de ment. **Oques Grasses** podríem tocar qualsevol estil, el primer que ens vingui de gust.

Com es balla la vostra música?
Depèn. La cançó "Bye Bye" es balla com els avis quan són a un casal. Pot quedar bé ballar-la amb parella [Fa la clàssica postura dels balls de saló amb una mà a l'abdomen i l'altra mà aixecada formant amb el braç un angle recte], o si estàs sol t'ho manegues com pots fent la mateixa postura que amb ella però en aquest cas sense acompanyant.

Quina seria la teva proposta per a la primera nit que es pugui sortir de festa després de tant de temps?
Fer cas al cor, agafar una bona borratxera i conèixer molta gent desconeguda. En aquest temps he trobat molt a faltar conèixer gent nova. Va arribar un punt, quan portàvem mig any amb la pandèmia, que em vaig adonar que trobava a faltar envoltar-me de gent que no coneixia. Gent que parla diferent, que té idees diferents i que són capaços d'explicar-te coses noves.



Oques Grasses Foto: Michal Novak

La meva sensació és que gaudeixes més amb la melodia que amb les lletres. És així o soc un autèntic inútil?
De vegades faig primer la melodia i després hi poso una lletra, depenent de què em transmeti, però també hi ha altres cops que faig primer la lletra i després hi poso la música. M'ho passo molt bé amb tot plegat però et diria que, al llarg de tots aquests anys, el que m'ha aportat més en el pla personal és escriure lletres de cançons.

Confirmat, soc un autèntic inútil... Fas servir molt paraules i frases en anglès, molt bàsiques perquè tothom les entengui, que combines amb un català preciós. Aquest anglès

l'has après lligant a locals de la Costa Brava? [La pregunta li fa molta gràcia perquè soc un gracioset].
Aquest anglès l'he après amb la música que he escoltat durant la meva vida, i la veritat és que no he escoltat gaire música catalana. Quan faig música és impossible que no em surti alguna cosa en anglès perquè són els meus referents. Entenc que hi pugui haver gent que les lletres que escric en anglès se les agafi una mica en broma, però la veritat és que ho faig molt seriosament. De vegades expressar alguna cosa en anglès no és tan el que dic textualment sinó la sensació que pot transmetre. En algunes cançons m'agrada perquè deixa molt clar el que vull dir i en altres, en canvi, m'agrada generar una sensació. Això és una cosa que he descobert a mesura que he anat fent cançons.

Ara que toquem el tema dels idiomes, tu com a creador català sents que tens una responsabilitat amb la llengua? Ho vius amb orgull o amb certa pressió?
M'agrada molt que gent que no coneix el català el pugui aprendre gràcies a les nostres cançons, i que gent que estima molt el català es pugui sentir orgullosa de sentir-nos cantar en la nostra llengua. Canto i escric en català perquè és la llengua en què penso, però no ho visc ni amb pressió ni amb orgull.

Estan de moda grups i cantants molt calmats, amb poques ganes de festa. Sembla un tema tabú en el panorama català, però creus que es droguen més o menys que vosaltres? Tu fas pinta de fumar porros sovint i d'una qualitat envejable, és així?
És veritat que molts estan més tranquils que nosaltres, crec que es droguen menys, tot i que també n'hi ha que segur que més. El tema dels porros el porto bé. A mi m'agrada estar en diferents estats per compondre. Per exemple, quan vaig borratxo m'agrada escriure; no emborratxar-me expressament per compondre però aprofitar per fer-ho. Em sento diferent i em surten altres coses que quan estic serè. Hi ha parts de la cançó "Bye Bye" que vaig compondre ebri: vam agafar un pet i vaig fer l'estrofa ?*A la bim a la bam a la voravia. Un pasito pa'lante com la Maria*', que trobo que té bastanta *guasa*. Hi insisteixo, assolir diferents estats mentals mola molt per crear. Jo ho necessito perquè m'avorreixo de mi i de les meves mogudes, i quan vaig borratxo penso en coses noves que molen molt.

Per als concerts et drogues o tens algun altre ritual abans de sortir a l'escenari?
Fumar porros no em va bé perquè dic coses estranyes al públic. Em penso que dic una gràcia que mola molt i la penya es queda mirant-se pensant 'què collons està dient aquest paio'. Per això ja no fumo porros abans dels concerts, però sí que bec un gintònic. Quan vam començar ens en bevíem quatre, quan la cosa va avançar ens en bevíem tres, més endavant van ser dos, i ara ja només un.

Què seria per tu un fracàs professional? Com el gestionaries?
Un fracàs seria que no m'agradés aquesta feina, i deixaria de fer-la per posar-me a fer alguna altra cosa interessant. Si no t'agrada el que fas ho tens fotut a la vida. M'adono que hi ha una gran inèrcia de viure de coses que no agraden i de queixar-se molt del cap de la feina. Jo també ho feia fins que un dia ho vaig engegar tot a la merda i per sort em va sortir bé, que també m'hauria pogut sortir malament. La gent del meu voltant es va pensar que m'havia tornat boig. Vaig deixar una relació de sis anys, vaig plegar de la feina que havia fet durant vuit anys i me'n vaig anar a viure en una casa al mig del bosc amb dos amics. Va ser una de les decisions més grans que he pres tant en el pla professional com en el vital.



Oques Grasses Foto: Michal Novak

Què ha de tenir un grup de música en català per poder triomfar?
Ha de ser autèntic. Ha de trobar quina és la seva essència, perquè tothom en té. I un cop la trobi l'ha d'esprémer al màxim i no oblidar-la mai quan es comenci a envoltar de gent que només pensa en els diners.

Entesos, però si per molt que busques l'essència no la trobes, com es diu, amb tacte, a un grup que vol petar-ho musicalment, que allò no funcionarà ni dedicant-s'hi 27 hores al dia durant molts anys?
A mi no m'agrada dir a ningú que deixi de fer una cosa. Els aconsellaria de la millor manera i des del meu punt de vista, però si s'hi dediquen és que els està fent servei. Els pots dir que allò que fan no t'agrada però ben argumentat. Hi ha molt la tendència a dir les coses sense donar un perquè, i podries estar trinxant la vida a una gent que hi està posant tot l'amor, i a més no els dones cap solució ni els aportes res de bo.

Et molesta que alguns et diguin que el que fas no els agrada?
No em molesta però no entenc per quin motiu m'ho han de venir a dir. Hi ha gent que no conec i que s'acosten només per dir-me "això que fas és una merda". Arribo a la conclusió que si necessiten venir a putejar-me és que tenen algun problema. Molts cops llegeixo els comentaris de les xarxes socials i em venen ganes de respondre, però perdo massa estona pensant què els diria. Hi ha molta penya que té molt mala folla, i que cada dia s'aixequen només amb ganes de trinxar. He arribat a la conclusió que ho fan per tenir reconeixement en la crítica negativa. Jo no podria anar a dormir tranquil.

Per acabar, un desig egoista d'alguna cosa que vols que passi els pròxims anys?
No sé si és un desig egoista però m'agradaria poder viure del que m'agrada per sempre més, i només fer-ho quan en tingués ganes. Poder fer bolos però només quan en tingués ganes; que si un dia em llevés i no em vingués de gust no hi hagués d'anar.

Tu vols fer el que et vingui de gust... i el que et transmeti la naturalesa a cada moment? [Aquí l'intento vacil·lar però ell s'ho agafa seriosament].
El que ens diu la natura és el que hauríem de fer una mica tots plegats. Si quan ets al mig de Barcelona i tens el cap que t'explota, surts al carrer i només veus gent venent-te coses, potser si miressis una estona un arbre estaries una mica més tranquil. La natura en general és molt guai i crec que en general se li fa molt poc cas. Si tots miréssim els arbres durant cinc o sis hores cada dia el món segur que aniria molt millor. Els arbres fa molts anys que són a la Terra i el que han après durant tot aquest temps és que no cal moure's tant, que si t'estàs quiet és de puta mare, que amb el sol i una mica d'aigua ja ho tens tot. Nosaltres, en canvi, estem tot el sant dia amb aquest *follón* d'anar-nos movent amunt i avall i treballant com desgraciats. Potser els arbres, al principi de l'existència, corrien i es van adonar que quedant-se quiets ja en tenien prou. Jo, de gran, vull ser un arbre.



Josep Montero i Andreu Juanola Foto: Arxiu Halley Records